

Βιβλιοπαρουσίασις

π. Γεώργιος Δ. Μεταλληνός

*Παγανιστικός Ελληνισμός
ή Ελληνορθοδοξία;*

Εκδόσεις «Αρμός»,
έκδοση 4η, Αθήνα 2003, σελίδες 311.

Πρόλογος

Τὸ βιβλίο αὐτὸ ἔχει εἰδικὴ προοπτικὴ. Δὲν γράφτηκε, γιὰ νὰ ἐρευνήσῃ σὲ βάθος καὶ πλάτος τὸ φαινόμενο τῆς **Νεο-ειδωλολατρίας** ἢ τοῦ **Νεοπαγανισμοῦ**, μολονότι προϋποθέτει ἐπαρκῆ γνώση τοῦ χώρου αὐτοῦ καὶ τῆς φαινομενολογίας του. **Ο**ὔτε ἔχει τὴν ψευδαίσθησιν ὅτι θὰ μπορέσῃ νὰ νοθετήσῃ καὶ νὰ πείσῃ τοὺς **Νεοπαγανιστὲς** μας.

Τὸ περιβάλλον τοῦ **Νεοπαγανισμοῦ** τὸ γνωρίζω πολλὰ χρόνια τώρα. **Ε**παφὲς ἰδιωτικὲς, δημόσιες συζητήσεις, ἀγωνιώδεις οἱ προσπάθειες, ἀλλὰ οἱ κακοπροαίρετοι ἀπὸ αὐτοὺς «οὐκ ἠβουλήθησαν συνιέναι».

Αντίθετα, ἔχω διαπιστώσει μόνιμη ἐπιθετικότητα καὶ ἀπροκάλυπτη κακία, μῖσος γιὰ τὴν Ὁρθοδοξία καὶ τὴν Παράδοσή μας, ἢ ἀκόμη καὶ ἐπίπλαστες καὶ ἀνειλικρινεῖς φιλοφρονήσεις τῶν πονηροτέρων, ποὺ συγκαλύπτοντας τὰ ἀληθινὰ φρονήματά τους, προσποιοῦνται τοὺς φίλους, γιὰ νὰ μᾶς

χρησιμοποιούν, επιβάλλοντάς μας ένα παθητικό ρόλο, για την ένι-σχυση τῶν ἀνομολόγητων ἐπι-διώξεών τους.

Αρκετά χρόνια ἔκαμα ὑπομο-νή, μακροθυμώντας –κατὰ τὸ ἀποστολικὸ («ἡ ἀγάπη μακροθυμεῖ», Α' Κορ. 13, 4)– καὶ προσ-ποιούμενος τὸν ἀφελῆ, γιὰ νὰ ἔχω ἡσυχὴ τὴν συνείδησή μου καὶ νὰ στεροῦνται κάθε δικαιολογία.

Τώρα πιά ἔχω πεισθεῖ. **«Μ**εταξὺ αὐτῶν καὶ ἡμῶν χάσμα μέγα ἐστήρικται» (Λουκ. 16, 26). **Α**ὕτῃ εἶναι πιά ἡ ἀκλόνητη βεβαιότητά μου.

Οὐδεμία δυνατότητα συγκλίσεως ἢ προσέγγισης ὑπάρχει, τοῦλάχιστον μὲ τὴν σκληροπυρηνικὴ ὁμάδα τῆς **Νεοειδω-λολατρίας**, πὺ περιλαμβάνει στοὺς κόλπους τῆς πολλοὺς ἡμιμαθεῖς καὶ ἀτελέστατους γνῶστες καὶ τοῦ **Ἑλληνισμοῦ** (οἱ περισιότεροι οὔτε νὰ διαβάσουν μποροῦν ἀρχαῖα –κλα-σικά– Ἑλληνικά) καὶ τελείως ἀγνοοῦντες τὴν **Ὁρθόδοξη Παράδοση** καὶ τὴν **Ἁγιοπατερικὴ Γραμματεία**.

Ἔχουν ἐν τούτοις ἀποψη, σχηματισμένη καὶ παγιωμένη, πὺ διαμορφώθηκε μὲ τὴν τυφλὴ ἀναπαραγωγὴ ὑποβολι-μαίων θέσεων ἀπὸ ψευδεπίγραφες πηγές καὶ δομημένη σὲ ἓνα πλῆθος μύθων ἀνιστόρητων καὶ ἀτεκμηριώτων ἐπιχει-ρημάτων.

Ἐπειδὴ δὲ ἀγνοοῦν τὴν ἐπιστημονικὴ μέθοδο, ἀκόμη καὶ οἱ πτυχιούχοι Α.Ε.Ι., δέχονται ἀνεξέλεγκτα ὅ,τι γράφεται κατὰ τῆς Ἑλληνορθοδοξίας, διότι ἀπλούστατα ἐξυπηρετεῖ τὴν ἐναντίον Τῆς πολεμικῆ τους.

Πολεμοῦν, ἔτσι, μία *καρικατούρα*, πὺ κατασκεύασαν, στα-χυλογώντας λιβελλογραφικὰ ὅ,τι ἀρνητικὸ ἀπὸ συμπεριφορὲς δῆθεν χριστιανικὲς (ὑπάρχουν δυστυχῶς, πρβλ. Ρωμ. 2, 24) ἢ κα-τασυκοφαντώντας ἀκόμη καὶ Ἁγίους μας, πὺ ὡς Ἕλληνες ἐτίμησαν καὶ ἐδόξασαν στὴν ἱστορία τὸ Ἑλληνικὸν Ὄνομα.

Αὐτὸν τὸν «χριστιανισμό» πολεμοῦν, ἀκόμη καὶ οἱ καυχώ-μενοι γιὰ τὴν γνώση τους. **Α**ὐτὸ φαίνεται κατάφωρα στὶς συζητήσεις μαζί τους. **Μ**ένουν σὲ κάποια, ἀσύνδετα μεταξὺ τους, ἀνεκδοτολογικὰ στοιχεῖα, ἀντλούμενα ἀπὸ συγγραφεῖς

χριστιανομάχους, αρχαίους και νεωτέρους, αγνοώντας παντελῶς τὸ πνεῦμα τῶν Ἁγίων μας, πού εἶναι ἡ βιούμενη Ὁρθοδοξία.

Προσπαθοῦν, ἀντίθετα, νὰ ἀμαυρώνουν τὴν μνήμη τους: «δολοφόνος» ἢ «πόρνος» ὁ Χρυσόστο-

μος, «ἀνθέλληνας» ὁ Μ. Βασίλειος κ.π.ᾶ.

Ακόμη καὶ αὐτὸν τὸν Θεάνθρωπο προσπαθοῦν νὰ τὸν ὑποτάξουν στὶς φαντασιώσεις τους, θέλοντας νὰ τὸν ἀποδείξουν... **Ἑ**λληνα, αγνοώντας ὅτι μὲ τὴν Σάρκωσή Του προσέλαβε ἀνθρώπινη φύση, ἀνεξάρτητα ἀπὸ ὅποιεσδήποτε φυλετικές ἢ κοινωνικές διακρίσεις. **Εἶ**ναι γι' αὐτὸ «πατὴρ» καὶ «σωτὴρ πάντων ἀνθρώπων» (Α' Τιμ. 4, 10). **Α**λλὰ οὔτε καὶ ἱστορικά μπορεῖ νὰ στηριχθοῦν οἱ ὅποιες ρατσιστικές θέσεις τῶν **Νεοπαγανιστῶν**, πού μὲ τὴν ἐπιμονή τους αὐτὴ εὐτελίζουν τὸν Χριστόν, θέλοντας νὰ τὸν κάμουν «ἀμαρτίας διάκονον» (Γάλ. 2, 17), δηλαδὴ δοῦλο τοῦ ρατσισμοῦ τους.

Αυτό, πού τελικὰ ἐπιτυγχάνουν οἱ **Νεοπαγανιστὲς** καὶ **Νεοειδωλολάτρεις**, εἶναι νὰ μένουν ξένοι καὶ πρὸς τὸν Χριστιανισμό, πού τὸν ἀπορρίπτουν ἀσυζητητί, ἀλλὰ καὶ πρὸς τὸν ἴδιο τὸν **Ἑλληνισμό**, διότι ἀρνοῦνται καὶ ἀπορρίπτουν τὴν ἱστορική συνέχειά του στὴν **Ἁγιοπατερική Ἑλληνορθοδοξία**.

Τεμαχίζοντάς τον δὲ [τὸν Ἑλληνισμό], καταστρέφουν τὴν ἐνότητά του, πού ὅμως τὴν σώζουν ἑλληνοποιημένοι συνειδησιακὰ **Ξένοι**, ὅπως ὁ Ζὰκ Λακαριέρ, πού δὲν διστάζει νὰ δηλώνει:

«**Ν**ιώθω τὸ ἴδιο, ἀν ἀκούσω ἓνα ζεῖμπέκικο, ἓνα ποίημα τοῦ Ἑλύτη ἢ βυζαντινὴ μουσική. **Υ**πάρχει ἓνα φῶς, πού ἐνώνει τὴν ἀρχαία καὶ τὴ σύγχρονη Ἑλλάδα» (Νέα, 12.6.2002).

Πῶς μπορεῖ, λοιπόν, νὰ εὑρεθεῖ κάποια δυνατότητα συγκλίσεως **Ὁρθοδοξίας** καὶ **Νεοπαγανισμοῦ**; **Κ**άτι τέτοιο θὰ ἀπαιτοῦσε ἓνα θαῦμα, ἰσοδύναμο μὲ νεκρανάσταση τῶν ἐμμενόντων στὴν πλάνη τῶν εἰδώλων.

Δὲν γράφω, λοιπόν, γιὰ νὰ προσεγγίσω ἢ νὰ ἐξιλεώσω τοὺς πολεμίους τῆς **Ἑλληνορθοδοξίας**. **Τ**ὴν ἐπιστροφή τους τὴν ἀφήνω στὴν Χάρη τοῦ Ἀληθινοῦ Θεοῦ. **Γ**ράφω γιὰ τοὺς ὁμοπίστους μου, τὰ ταπεινὰ μέλη τῆς Ἐκκλησίας, γιὰ νὰ

όχυρώσουν τὴν Πίστη τους καὶ νὰ ἀποφεύγουν τὶς παγίδες πού τοὺς στήνει ἡ **Νεοειδωλολατρία** καὶ νὰ μὴ κλονίζονται ἀπὸ τὰ σοφίσματά της. **Διότι** οἱ **Νεοπαγανιστὲς** ξέρουν νὰ ἐκμεταλλεύονται τὸ ἔθνικὸ καὶ πατριωτικὸ αἶσθημα, καλύπτοντας πίσω ἀπὸ τὰ ἔθνικιστικὰ συνθήματά τους τὴν θρησκευτικὴ πλάνη τους.

Οἱ Νεοπαγανιστὲς δὲ τῆς χώρας μας, πού ἐκμεταλλεύονται τὸν πατριωτισμὸ τῶν ἀφελῶν, ἀπὸ τὸ 1998 μετέχουν στὸ «Παγκόσμιο Συμβούλιο Ἐθνικῶν (γρ. εἰδωλολατρικῶν) θρησκευτῶν» καὶ ἔχουν συστήσει «Ἐπιτροπὴν Πρωτοβουλίας διὰ τὴν ἀναγνώρισιν τῆς Ἑλληνικῆς (γρ. εἰδωλολατρικῆς) Θρησκείας» ἀπὸ τὸ Κράτος.

Μὴ πλανώμεθα, λοιπόν. Ἔχουν φθάσει σὲ τέτοια διαστρέβλωση καὶ τοῦ **Χριστιανισμοῦ** καὶ τοῦ **Ἑλληνισμοῦ**, πού ἡ σύγκλιση εἶναι πιά ἀδύνατη. **Χωρὶς** «κάθαρση τῆς καρδιάς» ὁ Τριαδικὸς Θεὸς μας δὲν προσεγγίζεται. «**Δεῖξόν** μοι τὸν ἄνθρωπόν σου, ἵνα σοι δεῖξω τὸν Θεόν μου», εἶπε τὸν β' αἰῶνα ὁ ἀπολογητὴς Ἐπίσκοπος Ἀντιοχείας Θεόφιλος στὸν πλατωνικὸν Αὐτόλυκον.

Γι' αὐτὸ, τὸ βιβλίον αὐτὸ μένει σὲ κάποια βασικὰ θέματα, μὴ ἐπιχειρῶντας λεπτομερῆ ἀναίρεση τῶν θέσεών τους, παρὰ μόνον ἐκείνων, πού ἀποκαλύπτουν σαφέστερα τὴν ἄγνοια καὶ σκοτεινὴ σκοπιμότητά τους.

Ἐπαναλαμβάνω, δὲν ἐπιχειρῶ νὰ τοὺς πείσω. **Διότι** δὲν τὸ θέλουν. **Ἀπλῶς** σὰν ἄλλος –μικρὸς καὶ ἀσήμαντος– Παῦλος, προσπαθῶ νὰ τοὺς δεῖξω τὸν δρόμο πρὸς τὸν Ἕνα καὶ Μόνον Σωτῆρα, τὸν Ἰησοῦν Χριστόν. **Σὲ** ὅσους, βέβαια, ὑπάρχει ἀκόμη ἡ «ζήτησις» τοῦ Ἁγ. Διονυσίου τοῦ Ἀρεοπαγίτου!

Θεοφάνεια 2003

π. Γ.Δ.Μ.

* * *

Περιεχόμενα τοῦ βιβλίου

Πρόλογος.

Μέρος Α'

1.1. Τὸ πρόβλημα τῆς Νεοειδωλολατρίας.

1.2. Μαρτυρίες.

Ἡ φιλόσοφος Ὑπατία
(370-415).

- A)** π. Γ. Δ. Μεταλληνοῦ, Ὁ Χριστιανισμὸς στὸ ἔργο τοῦ Κων. Παπαρηγόπουλου (ἀποσπάσματα).
- B)** Προτάσεις πρὸς τὴν Πολιτικὴ Ἡγεσία τοῦ Τόπου ἀπὸ Νεοπαγανιστές.
- Bα)** Ἡ θέση τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Κίτρους, Κατερίνης καὶ Πλαταμῶνος κ. Ἀγαθονίκου.
- Γ)** Ὁ ἱερὸς Χρυσόστομος «ἀνθέλληνας» (!) καὶ «ἀντιεβραϊὸς» (ἀντισημίτης) συγ-

χρόνων;

- Δ)** Ἡ Παλαιὰ Διαθήκη ἀμετάθετο θεμέλιο τῆς Χριστιανικῆς Πίστεως.

Μέρος Β'

2.1. Ἡ ἀνθελληνικὴ καὶ ἀντορθόδοξη Νεοειδωλολατρία καὶ τὸ χρέος τῶν Ὁρθοδόξων ἀπέναντι τῆς.

2.2. Μαρτυρίες.

- A)** Ἐπιστροπὴ Πρωτοβουλίας διὰ τὴν ἀναγνώρισιν τῆς Ἑλληνικῆς θρησκείας.
- B)** Γιὰ τὴν καταστροφὴ τῶν ἀρχαίων μνημείων.
  - α)** Κυρ. Σιμόπουλος.
  - β)** Ἄγγελος Χωρέμης.
- Γ)** Ὁ Αὐτοκράτορας Θεοδόσιος ὁ Μέγας καὶ οἱ Ὀλυμπιακοὶ Ἀγῶνες.
  - Δ) α)** Ἡ Δρ. Μ. Dzielska γιὰ τὴν φιλόσοφο Ὑπατία.
  - β)** Ὁ Καθηγ. Κων. Σπετσιέρης γιὰ τὴν εἰκονογράφηση τῆς φιλοσόφου Ὑπατίας.
  - γ)** Ὁ Καθηγ. Ἀπ. Καρπόζηλος γιὰ τὴν φιλόσοφο Ὑπατία.

Μέρος Γ'

3.1. Πὼς διαμορφώθηκε ἡ Ἑλληνορθοδοξία.

3.2. Μαρτυρίες.

- A)** Ἡ συνάντηση τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ μὲ τοὺς Ἕλληνες (Ἰωάνν. 12, 20 ἐ.).
- B)** Ἡ ἑλληνικὴ συνέχεια στὴν Ὁρθοδοξία

(Καθηγ. Αγνή Βασιλικοπούλου).

Γ) Τὸ ὄνομα Ρωμῆς καὶ ἡ ἱστορική του σημασία.

α) Τὰ ὀνόματα Ἑλλην-Γραικός-Ρωμαῖος/
Ρωμῆς.

β) Ἀναχρονολόγηση τοῦ ὄρου «Ρωμησύνη».

Δ) Ὁ Καθηγ. Δημ. Κιτσίκης γιὰ τὸ ὄνομα
Ρωμῆς.

Ε) Τί ἀπορρίπτουν οἱ (Ἑλληνες) Ἅγιοι Πατέρες.

α) Μ. Ἀθανάσιος.

β) Γρηγόριος ὁ Θεολόγος.

ΣΤ) Ἡ κακία καὶ προκατάληψη ἐνεργοῦν παραμορφωτικά.

Ἐπίλογος.

Ὁ Αὐτοκράτορας
Θεοδόσιος ὁ Μέγας
(379-395).

